

ірина

Слівуче вітло

шубарська

ІРИНА ШУВАРСЬКА-ШУМИЛОВИЧ

СПІВУЧЕ СВІТЛО

П о е з і ї

Канадсько-Український Бібліотечний Центр

Канадське Товариство Приятелів України
Торонто — Канада

Нью Йорк — 1959

IRYNA SHUWARSKA - SHUMYLOWYCH

SINGING LIGHT

P o e m s

Обкладинка Любомира Кузьми

Видання уможливили

М. і С. Черні

Моїм Батькам

..

!

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

* *
* *

Рожева далечінь за полем —
долоні Божі, розпростерті в світ,
зникають тіні з празничного, — кволі;
життя тонкою пеленою
підносить душу із трави.

Печаль забувши, я іду росою, —
захоплена, до зустрічі святої.

І НЕ КРИШКИ Я ПОЗБИРАЛА

Бог сіяв, похиливши ясну
на груди голову; трава
ключі небесного приймала,
життя у краплях . Ярові, —
і не кришки я позбирала,
на сході храму килими.

Він руки, втішені вінками,
у хмарі, Втомлений, обмив.

І Я УЗРЮ ІСУСА-СИНА

Вже пуансетію і зорі засвітив, —
чекає Бог;
Марія наближається до Вифлєсму.
Ніхто колиски не різьбив;
живих сердець провина...
— і Я узрю Ісуса-Сина, —
шепоче Бог.

Безкровні квіти,
ясніш від сонця, падають у ніч, —
землі збіднілої утіха.
І вибрав Він найкращу, найчистішу,
взяв з винограду краплю крові,
і сльози блиснули з любови
в прясних очах Господа-Отця.

Вже пуансетію і зорі засвітив...
молитися нема до кого,
ніхто не знає про неземський біль
і рівний хто підтримає у жертві Бога?!
Він дивиться у світ Різдвяний; бачить
спасенну радість на землі
і любого у яслах Сина.

І бачить, як свята, приречена на смерть Дитина
до Нього ручки простяга,

як Мати тиха Немовля колише,
і віл теплом на Нього дише.
Свою покору, три царі
носять у дарах. І Йосип молиться, старий.

Міцніше любить Бог Свій твір,
і дивиться захоплено на Сина.
Для світу мир.

СОРОК ДНІВ

І караван
нехай не вирушає;
ще, де прохатимуть, подам
від хрестика, — і не звичаєм,
нічого іншого нема бо, — ланцюжок. Піду

і понесу в руках маленький
і до грудей притулений значок несамоти,
через розпалену пустелю

ген до дзвіниці з перших снів,
що від води і ще як сповіді не знала,
до образів у барвах риз, що на Великдень;
і до криниці скилять пальми
відірване від думки, рідне.

І ще стекти не встиг з рук вода,
як променем вернусь до каравану
і, де прохатимуть, подам.

КВІТНА НЕДІЛЯ

Де обрій, — засвітилося;
плащі на землю скинули:
чекають Бога яблуні
і моляться схвильовані.

Збудився, саде, втішений! —
вітатимеш Спасителя.
Собор, — до неба банями,
рожевими і білими.

ЯК КРОК, — ПІЗНАЛА

Зірки посипані, казав,
дорогами; як крок, — пізнала:
й небесними до стіп тягар,
і сходи з каменів похилі.

До слова Божого без сил
вже припаду, як звечоріє, —
на книжку в'ялий едельвайс,
з мандрівок ранками горою.

З ВІКНА

На небі кришечками хліб,
і місто вітарем, де чашу
поставить ніч, щоб причастивсь
дуж, віддихом спокійним, краший.

На кам'яний престіл свічкам
і світло, роджене від зору;
на підвіконні я зложу
покаявшись руки, й вірю.

* *
 *

Спліта думки від конюшинок,
снопами коси уклада,
імла голубитиме камінь, —
у руки зв'язані вода.

Осліплий як обійме церкву,
і благовісні затремтять.
Хрести рвонуться і на полі
до конюшинки тінь свята.

ВІН УСМІХНУВСЬ НАЗУСТРІЧ ДІТЯМ...

Замовкли мудреці
і розступились. —
Він усміхнувся назустріч дітям
і зір Його всі ласки обіцяв,
і руки зерно подавали з поля.

Порожній колос висихав;
земля на обрій хліб поклала,
із виноградників скипіла хвиля —
людині з Божого. Ліхтар, —
в руках дитини освітляє
від льоду іскри, — подорожніх привітав.

І поведу тебе до Нього
дорогами смerek.
Твій погляд свічечкам, дитино:
і що відчуті мудреці
в розмовах прагнуть, — кінчики корони
у мряці і до вечора церквам
на білі шати, вибирає
з молитви, й чашу накрива.

Він усміхнувся назустріч дітям,
і світлом темряву облито;
не бійся!

ПЕРЕДРАПІШНЄ

Хреститися! Лиш голову схилила;
здавалось ти, дитино, на руках.
Із незбагненого початку привикав
шукати вияву і слух в розцвілім, —
ім'я тобі. — Найкраще ще не називало
того, що у мені засвічує вітвар:

ти мала бути. До хліба риз, гарячі
тулились маки в мовчанці святій,
як я молилась. Збіжжя — на ланцюжках хрести,
зняло прозорі руки з конюшинок сонце
і передрапішне життя твоє обняти хоче.
Вертали з паші вівці,
і втішений, нове ягнятко ніс вівчар.

Молилась я за ненароджене ще серце.

ПРИВІТ ДИТИНІ

З садів прийшла ти; з піль, де винограду
благословенний усміх ген до вод,
що дзеркалом небес і у зеленокрас.
Де у бруньках черешні шепотом новим, —
на душу віддих Бога, й розцвітають.

Виходила я на дорогу і чекала;
фіялками серпанок від роси,
із сосон ладаном смола, й обійм шовкове
передчуття. І вже до ночі
людина кволла припада;
на виноградниках завмерла радість
і біль пронісся трепетом з садів.

Світає; брунька черешнева, —
голівка притулилась до моїх грудей,
дитино, — безпорадно, де не сонця нива,
де піснею над хмарку не веде.

Я ж втішена, для тебе серед м'яти сад готую,
і небо квіткою до вікон, золотою.

ПЕРША НІЧ

В обіймах матері
і шепотом зогріта,
крізь конюшинки сна, у першу ніч.
Слова батьків віночками до ранку:
наповнити від святости вина
життя твоє; у черешневий розквіт,
у пісню жайворонка. Із церков
їх погляд спокій переймає,
і полем тягнуться хрести,
у сонці купані.

Святі пороги зупинка для тебе,
від ранку арфу крізь вікно,
щоб зір твій, соняшну прийняв.

В обіймах матері
і шепотом зогріта,
всміхася у першу ніч, —
стихає вітер.

І НАД ТОБОЮ...

І над тобою, ластівко, схилилась,
скотилася сльоза,
чоло твоє обмила. З чужини
підсніжний усміх в заспаному личку, —
зі сну листочок яблуневий сонця не пізнав,
зашелестів до інших.
Від віддиху весни
ліс над фіялками заплакав.

Чоло обмила...

я постіль, донечко, поправити хотіла;
немов на бур'яні краплині меду, випадковій,
відпочивати краще, ніж тобі, кохана, на моїх руках:
щоб то лілеї з силою святого,
вінком щоб слово Боже рух їх передав,
були щоб захистом від злого,
і тінню у гарячий день...
тремтять, схвильовані: чи зможуть?

І постіль, люба, поправляю,
за вікнами ще пада сніг.
Всміхаєшся, цілую пальчики маленькі;
Не у минулому: листочок яблуневий, ліс, весна
й спокійна вже, на подушку тебе поклала,
день піснею з престола.

ЗБУДИЛАСЬ ТИ...

Настроїлись, співати рожі до життя,
із меду ниточки, до сонця;
збудилась ти, — привіт коханого немов,
нежданим ранком.

Короною його рука,
як від бджоли пелюстки хоронила,
поклалася на голову твою. —
Радій! — від дотику до тіні
її люблю.

Останній камінь крапелькою важить;
вклонятимусь садам.
Настрою з болу ниточку, сама, до сонця:
співати рожі до життя, —
неначе хмарку відганяю;
тепер, о радосте,
збудилась ти!

ПЕРШЕ ЛІТО

З горбків твоє ім'я солодке, найлюбіша, —
спішить, перекидається струмок
із співами, крізь тишу.

Я спрагнена і п'ю.

Під яблуною промінь сонну тінь стопив
і конюшинка в'яне.

Збудись, дитино, хочу обійняти;
ти не рушася, спокоєм віддих до дерев,
повітря — думка у молитві,
садами яблука горять;
це перше літо.

Збудись!

Ти на моїх руках метелик у розкритих квітах,
з горбків тебе ім'ям вітати,
тривас літо.

І НЕ ДИВИСЬ...

Ти бачиш далечінь;
на рамено сковзнули пальчики забуті,
мій волос звільнений покрив маленьку ручку.
/О дитятко,
ще близько ти, ще насолоду в просторі лиш
/зір відчув, —
в пелюстках ранішнього дня,
золочена з весни,
чи налякалась?

Кохана, не дивись у далечінь. —
Тут мати; світ у спрагненому сонці
до неба твій,
просиплеться з долопей,
де обрій у траві.
На рамено сковзнули пальчики забуті;
цілую їх.
Одежі Божої розкішний край упав на далечінь,
/ріденька,
смішся, радість на полях
і ти близенько.

ХРЕЩЕНИЦІ

Як піднесуть хрести,
стікатиме у рожі
вода; цвітучі, перехожі
вічному ростуть.

Змішати келехи з гілками,
бруньки до столу простяга...
дихнути вітер завагавсь,
і розколовся камінь. —

Хрещениці хай дар
з престолу насипає,
ім'я на чашу постеляє
з творчого ладу.

Черпатимуть росу святому,
і гостям спрагненим дадуть;
і сонце, вийняте з води,
розводитиме крильми.

Як піднесуть хрести,
триматиму дитину.
Від погляду і лід розтане,
святами простить.

І зерно на долоні важить, —
нагодують руки Божі.

З ГАРЯЧОГО ЧОЛА

З гарячого чола
молитва колихнулась,
і шепотом
життя твоє ламливе обняла,
дитино; із лямпадок кола,
де храмом страх,
до краю думки крильми прикипіла.

Ти хвора...
вечір протремтів,
моє життя у віддику твоєму.

З очей, де зір блукав, у груди промінь
розпалений; росинку випиває.
З огню посунула рукою
на кров на ненакрите серце, люба.

Молось; з гарячого чола
уста прохаючи зняла.

ТАНЦЮЄМ

Весела музика — танцюєм;
відбилось сонце в стоплених снігах
і щастя бризнуло тобі на вії,
враз колоски ув'язнені відкрились —
на мене очка задивились дорогі.

Здивовано відчинені твої уста,
моя дитино;
вино вливається в життя.

Несу тебе, маленька, музикою, сонцем лину,
минаю тінь суворих скель.
Твій усміх — жайворонок на світанку,
кохана рученька в моїй руці,
ще нозям так далеко до землі; голівкою припала,
відхнувши, до мого чола. У променях розцвілих
безжурно пташечко, рости.

Весела музика, танцюєм...

Дрібненькі дзеркальця в траві,
ще крок, метелик пролітає,
всміхася кохана, спиш —
фіялочка весною.

ТИ У ЖОРЖИННОМУ ВІДБИЛАСЬ БЛИСКУ

Ти у жоржинному відбилась блиску
здивована. Створився лад,
де кульками гілля
всміхатися до очок звикне
й до рученьок малих.

Цю кульку я поцілувала;
ти засинала й може сон
перед тобою відслонив ялинку,
і затремтіла, як подав,
в ній крапелька жоржинна; від вікна
почувся шепіт — коляда.

У крапельці себе, новонароджену, пізнала,
і усміх матері, вже сивої, старої,
як цю прикрасу тихо оглядав.

Я ЦЮ СУКОНОЧКУ СХОВАЮ

Я цю суконочку сховаю —
крильця колицкових свят...
колись тебе малесеньку повернуть,
і як тепер, від листя соняшну тканину,
радістю живі, —
дорогою стелитимуть — дерева.

Весна; і руки стрепенуться,
понесуть до церкви, вздовж людей
галузочку. Нахилена ввійду,
на нашому спочину місці;
прошепочу: там Бозя! і тоді,
немов з тобою помолилась. До води
галузочку і пальці скрещені і крильця.
Відіб'єшся ти знов на дні
у цій суконочці, —
з весни.

ПЕРЕД СНОМ

На зірці, й ніжками гойдаєш,
і ручки в музику; крізь сміх
до місяця розмова й Бозі
з мандрівки мачок: на, — візьми!

І повтори слова! ікона
від раю поглядом у ніч.
Зірки до вікон кораблями,
з них забавки у сон дрібні.

ПЕРЕД ОБРАЗОМ МАТЕРІ З ДИТИНОЮ

(Пам'яті М. Радива)

Вона схилилася, — ти бачив, —
і син до скроні припадав.
За мерехтінням від ладу
хрестами руки найбагатші

затримати шукали. Трачу! —
Уста горіли, — поведу
від погляду, з троянд грудей;
і з мене твориться неначе. —

Ось мати обійма дитя...
з твого захоплення кохає,
і віддиha твоїм життям.

Лямпадками перед горою
одухотворена вага
від джерела у твір ляга.

МОЛИТВА

До Тебе на дорогу, Господи, шовкові
даю дитині вишивки: стели,
коли зустрінеш, навчаю,
й молись, щоб розцвіло гілля,
у ніч світилося б від тайни,
де кроки несміливі ранні,
де думка, — в яблуні бджола.

Мій дар — не крильцями у рожі,
і коло нього в'янула дочка.
Ти ж знаєш про засвічене від неї,
не погаси, — нехай шукає.
Стелитиме Тобі й рукав;
віночками рясніє,
і барвами м'які,
похиляться на провів.
Ступи!

До неї милістю промовив,
від променя подасть нехай Твоя рука, —
роса у дзистячко стіка.

ПІДЕШ ЛІСОМ

Де від дерев звисатиме крило
покрови, — відпочити,
у мох бадиллячком прозорим.
На груди хрестики з чола
і празничного квітам.

Метеликів пустити у танок,
спивятимеш і мрії.
За джерелом нема доріг;
з травинок образ позбираєш,
розбитий краплями. (Зітри
конвалій кров! і гострокраї
на груди хрестики з чола) ...

Чесатиме волосся сиве,
в росинку задивившись, мати.
Щоб конюшинки подала! —
в вівку притулишся до іви,

мандруючи, і не журись.
У мох бадиллячком прозорим
кладає дитину, — руки затремтять,
як думка піднесе угору.

Я ГОТУВАТИ ПОМОЖУ ...

Я готувати поможу тобі, дитино,
прийняття
для Господа-Спасителя. Покиньмо
турботи про засіяні сади;
від проці принесемо, як тоді,
і де під липами скорився гамір:
ти говіла вперше. Крок,

і світло свічечки святої:
Він з речення до тебе — починає.
Відновилась,
і вишивкою скатерка стара,
крізь бруньку біла.

ГРОЗА

З душі в долонечках, — горошок
і на коліна припада,
мережена одежа, — вперше
говіє сливка молода.

Диякона, — під баню голос,
на многоліття здвиг хрестів,
як Бог, схилившись над нами,
із хмари землю причастив.

СНІДАННЯ

На травах тїнь конвалїї, —
і скатерка гаптована;
розлитий мед по листячку
ще ранішньою повинню.

Насущного, — колоссячком
хилився в пісню мамину,
і кошик міцно сплетений
з бадиллячка і променїв.

РАНКОМ ПОЛЯНОЮ

З церковного на схід
обрусик простягає,
шукатиме гостей.
Із стільників спокоєм

сочитиметься день,
і шепіт перервати,
метелик з корогов
шипшинових, до міста.

РОЗМРІЯНА

І шепіт бджілкою до браток,
крізь сон голублені в руді;
до усміху тулилось сонце,
травинки з пальцями сплести —

утішного з землі; в дзеркальне
червак до джерела повзе,
каштани іскрами, — з поляни
іконою у річку зір.

ЯК ПОПРОЩАЛАСЬ

Вже з плотика над мак рука
і дальше крок, як попрощалась;
у смуток батькові грядки,
долонями з землі доспіле.

Ще вранці віддихом з садка,
до мурів наближалась ніччю:
усе чуже; лиш зацвіли
на небі густо огірочки.

ТАНЦЮРИСТКА

На схилене плече
волосся, віддихнуло — спало
і притулилось світло
до обличчя. Проблищить
свавіллям, покружляє,
і руки в райдужне здіймає,
бризками у світ,
похмелене.

Метою
закоплена; спішається кроки,
вільно голова
підноситься з трави,
шукає квітів.

І сміючись вона,
невтомлена, з ланів
волошками, принадна бджілці;
танець обдаровану прийняв,
любити.

УСМІХ З УСМІХУ НАПИВСЯ

І групі скрипками у ранок,
на таці ніч не подала,
словами роджена істота
смичком торкнулася стола,

як усміх з усміху напився;
тобі від листячка зсипа;
бринить від сплого до вікон,
і сонце розквітом з сношів.

РОЗМОВА

З дзвіночків сонце випаде
каблучкою, і втішишся.
по лісі піде шепотом,
і, втомлене, до затишку.

В руках дрібненькі келішки,
поглянула криницею;
від неба тівь, — крізь гіллячко,
подасть з сосни найвищої.

СПОВНЕННЯ

Рабиня-негритьянка — ніч,
і не питаємо чи вірна. —
За третю китицю лілей
купили там, де з ватри вина.

Голубиш, — подає з зорі
живу ще кров, пересипає
у груди листя хризантем
рабиня чорною рукою.

РІЗДВЯНЕ

Подивись у світло свічки;
оповідає різдвяних трепет,
шепоче теплий блиск, стихає:
в гілках смереки мир
і медом сон.

Далеко світ.
Далеко залишились:
розбитий дзвін,
скрипки хрестами
і пісня над колискою, від поля.

Ти слухаєш; із черепків
хмелинками налетіть
до краю ночі, до небес;
святі хрести,
де сонцем дозріва пшениця.

Шепоче блиск...

В гілках смереки мир
і сніг сльозами.
У вечір найсвятіший ти зо мною;
далеко світ.

РАНОК

До крил притулиться від зору,
з лілеї медом нагодуй,
із рук стікатиме вода,
і пір'ячко загубить сіре.

Це ти, лиш поцілуєш з горя, —
листок, порадуваний, дав
від сонця колоски садам
і відповіддю не помірив.

Повів світанками з вини
твій зір; розсипався блаватом,
у снах росою потонув, —

все приспане на ніч вкривати.
І сосни косять: на траву
снопами день, на степову.

У РАЙ ТВІЙ УПАДЕ

Не побажаю, не молось;
переростає конюшинку.

Долоною зеленою
підносити з землі,
щоб запалилось небо!

соняшник

без поцілунку пальцями
утиснеться в зірки,
і відбере їм зір.

Блискавкою серце
у рай твій упаде, —
листок розірваний:
любов, розмова, біль...

Світанок розпливається
і конюшинками —
роса.

Я ПОМОЛЮСЬ

І погаси свічок співуче світло,
розвій останню неприступність хризантем,
і, відхиливши від вікна верхи дерев, нежданий вітре,
нічне сжили до нього небо пресвяте.
Я помолюсь...

З зірок здійми кохані руки і цілуй їх, —
лиш, вітре, чуєш? — гарячішим серця мук,
і першим і останнім поцілунком,
листок, пожовклий, до грудей візьму:

далечини забуду непритомні співи й літо
і світло, вечори що заливало з свічників,
і душу, що з моєю піснею здіймалась над садами,
і гріх, який торкнутись хризантем не смів.
Я помолюсь.

ЗА ЛЮБЛЕНЕ З ЧУЖИМ...

Де з дерева крилом
обід перериває, —
за люблене з чужим
у дзвін золотокраї.

За листячком сова, —
від огнища руками,
просиплеться привіт —
камінчики, де темно.

* *
*

Це ж як схилялася, рукав
росою, — ягоди збирала;
і до очей не придивляйсь.
Вже сонце розпростерло крила,

над болем скоро пролетить.
Чи ти в неказане повірив,
як не побачивши, мій зір:
тчуть сосни голочками взори.

РІЗДВО

І хрестиками покладіть
на Мій рушник, як поговіли,
від радості. Дам до очей
тулить вибагливе безсилим.

Дивись, коханий, замело
дорогу нашу. — Зупинімся;
доспілий виноград у сніг
і не вечеряти, — Він з нами.

ІДЕШ — ЧУЖИЙ

Човни позичені, чекає
на березі обдертий час.
В вітрила завиваю сонце
і хвилі кинулись; мовчать.

Ідеш — чужий, не пригадаю:
привіт прозорістю вітрил
до мене щоб наблизив хвилю,
в якій святиню відтворив.

* *
* *

Тузі, — від чужого
розкрилося сердечне у тонких листках;
живе, як думка перед святом.
Рідніше в шепоті,
в словах із болю вибраних
дає до себе проблиск.

У тонких листках,
неначе скатерка, мої долоні;
Він свічки на них поставив, виноград,
у квітці рай створив
і рівнодушність.
Його величний віддих
на світлі. — Дар:
розкрилося сердечне.

Кохане відхиляється чоло,
в тюльпанових повіках сон, і міцно стиснеш руки.
Тополі завмирають без хвали —
минає... й гори думають далекі.

Родючість чулого єства
скоряєш перед творчим задумом небесним.

Від чужого дар;
Помирена з безтямним болем
кладу в стокротку ласку, півживу.
Візьми, тули її до скронь... і до хрестів,
щоб не зів'яла.

* *
* *

Слова, — бруньки відчинені;
і спіле подаватимеш.
Голодна, з виноградинки
для тебе соку краплями

я відберу, утішена.
„додому!“ — цвітом вкрилося, —
твій голос, понад вулієм,
у серце кров'ю, — колосом.

* *
 *

Від хвилі ще водичкою
у ніч; відкрилося,
неначе скоєчка, я чую!
щоб не погасло шепотом, —
це ти, я пізнаю,
і коло нас обручки і безкрає.

* *
 *
 *

Що люблене, нехай не рушить
і голуба крило; із рук
не досягатиме до неба, —
як щастя, віддихом беру.

У очі думкою погляне,
зо мною робиться одним;
покрова соснам, фіялкова,
і голос флейтою ланам.

* *
* *

Перед тобою, ти, що вийшов сіяти
і я побачила: підсніжки злучують твої рамена,
впадаю на коліна, — пізнаю:
ти Бога твір благословенний.

Як до ікони припаду,
до рук твоїх, — з них чашами підсніжки
Там розцвітатимуть у день;
утіхою переказав: нам поле
ще не скінчиться в віддиху святім. —
Тобі в слова поклало відчужанням небо:
посіємо, де голуб огником зліта,
що Бог захоплено полюбить.

Диханням стіни від покоїв,
чекаю.

* *
*

На камені волошки, — вірю;
в твоїх оповіданнях мир,
і я ввійшла у простору святиню.
Димочком дух у жертві передранній, —
ти жайворонка від престолу накормив.

У вікна простягаються галузки,
в руках стискаєш ледь розцвілий хміль;
що зір твій бачити умів,
до форми ліпленої звикне.

На камені що розцвіте, —
святе.

* *
 *
 *

Вказав на підвечірніх квітів поле, —
серцями, хрестиками, від роси,
із сонця викуті корони, з усміху і крові.
Ти вази на мереживо поставив,
як хліб із вічного косив.

Нехай я виберу, яка в Великдень
відкриє квітка душу; залишись, —
без тебе в нерозлучні коси
сплететься те, про що мій віддих просить,
із тим, що на прикрасу і пташкам.

У вазах свячені снопи,
за поле світ запав.

* *
 *
 *

Це сходами зірки,
і за тобою незліченні,
де до троянд нахилених, прийняв
Господь до огників лямпадок;
читають шепотом з поживклих книг.

Я простягнула руки до престолу;
єдина зірка зберігає слід, —
як перейшла. З лілеї
напитися думок твоїх, — подасть
лиш перед брамою; листочок нахиляєш:
святіша від роси вода.

У незміренну й сяєвом дорогу
іду до джерела живого;
з лілей подасть.

* *
 *
 *

Димочок з орхідей, —
безсмертного потліє іскра
у келехах, де з'явою святе, — і творить
себе з повітря, вірою; надхненне
сіятиме, і світ — зелена баня.

Від запаху блаженний сон;
найліпше серце відчинилось
і з орхідеї, яснокриле, —
до тебе свято понесе.

Приймаш найдорожчий образ,
одежі свяченої доторкнись, —
і небо хилиться прозоре.

ДО ДОТИКУ ЗЕМЛІ НЕ ЗВИКНУТЬ

Виймає з музики і до чола
посвячені відпочивають руки;
до дотику землі не звикнуть,
і деревце над місяць похилив,
утішеному від фіялки, — спокій.

Яка людина з погляду у мир
від думки створиться живому,
як сон ромену віддихом вкриває
поляну, де запрошена, сама
іде у скрипками безкрає.

Столітнє вилива на скатерку вино,
над хлібом поведе рукою:
з мелодії — обіцяну приймає.
Її радіння — промінь з власного, стрункий,
і світ, з якого починав думки,
до гір спокоєм.

ХМАРИ

Крізь ребра засвітився храм; розп'ятий...
лілея зачеркнула небо, і огонь
упав у вічності долоні.

Дорога, де нічліг, — розтане,
зо мною пізнаєш забутий дім
і нам освітлює пустелю
лямпадка з рук піднесених худих.

Йдемо; ти горсточку піску подав — пшениці зерно.
Копита підійма над нами кінь,
димочком розпливається тонким,
і спокій у безмірне.

ТАНОК.

(Готовість)

І піднесіть ви, чашею, обмиті в травах, руки,
лілеї хай притуляться до ваших скронь,
і кожний крок, де простягнувся промінь,
як миру краплею хтось сонце на чоло бере,
передає, і з дужу одного усі притомні.

І запаху напийтеся, де бджоли
збирають мед, перенесіть
у вічність ще непереспілий усміх,
розсиптесь іскрами, і від роси
вставайте днем, і пісня хай не перевтомить.

Рука над часом звільнена звиса, —
забутий колосок вівса.

ТАНОК:

(Із кола вибрана)

Із кола, вибрана, іди;
фіялки повинню, де кроків,
золочені ще співами, сліди,
відкрилася поляна.
І зір до зору в радісному звикне;
піднесене чоло, — і неба запах день зустріне.

На руки руки поклади,
і кожний напрям — від захопленої згоди.
Троянда тане, хилиться і не бліда, —
засвічена крізь мигдалевий цвіт, від сонця;
це мед понесете у збуджені сади,
де з голубиних крил вінок сплететься.

Із гіллячка до усміху берить

(співають подруги, — ти не вернулась,
тісніше замикають коло).

У волос мигдалевий цвіт.

ТАНОК:

(До радості)

Долоні від очей відведете
і спинитесь перед брамою з сузір'я;
тож на коліна упадіть,
щоб відчинилась. Із води
виходитиме світ і в усміх ваш повірять.

Не колосом схвилює день,
з веселки квіти випадуть у руки,
що непритомні у траві.
І засвітити існуванням звикніть
пелюстки різнобарвні, і ввійдіть
з відкритим огником. Це кроки
нечутні, де немає й тінями журби, —

за вами що горнулося до неї,
а перед вами, — Бог.

З М І С Т

Рожева далечинь	5
І не кришки я позбирала	6
І я узрю Ісуса-Сина	7
Сорок днів	9
Квітна неділя	10
Як крок, — пізнала	11
З вікна	12
Спліта думки	13
Він усміхнувся назустріч дітям	14
Передранішнє	15
Привіт дитині	16
Перша ніч	17
І над тобою	18
Збудилась ти	19
Перше літо	20
І не дивись	21
Хрещениці	22
З гарячого чола	23
Танцюєм	24
Ти у жоржинному відбилась блиску	25
Я цю суковочку сховаю	26
Перед сном	27
Перед образом матері з дитиною	28
Молитва	29
Підеш лісом	30
Я готувати поможу	31
Гроза	32

Снідання	33
Ранком поляною	34
Розмріяна	35
Як попрощалась	36
Танцюристка	37
Усміх з усміху напився	38
Розмова	39
Сповнення	40
Різдвяне	41
Ранок	42
У рай твій упаде	43
Я помолюсь	44
За люблене з чужим	45
Це ж як схилялася, рукав	46
Різдво	47
Ідеш — чужий	48
Тузі, — від чужого	49
Слова, — бруньки відчинені	50
Від хвили	51
Що люблене	52
Перед тобою, ти	53
На камені волошки	54
Вказав на підвечірніх	55
Це сходами зірки	56
Димочок з орхідей	57
До дотику землі не звикне	58
Хмари	59
Танок: (Готовість)	60
Танок: (Із кола, вибрана)	61
Танок: (До радості)	62

